

за главатарѣ Славены, и Славены пакѣ служѣли въ редовѣтъ имѣ; Славенинѣ бранялѣ сѣверната граница на Имперіята до Дунава, а на отсрѣщныя брѣгѣ на тѣзи рѣка стоѣло едно голѣмо славенско племе, готово да нападне върху римскыѣ земи. Безѣ сумненіе, туй сѣ были Българыѣ, които на много пѣти са опитвахѣ съ нападенія на имперскыѣ земи покрай Дунава самы или въ сѣюзѣ съ Славеныѣ, какѣто ще видимѣ по-нататѣкъ.

§ 3. Понятіе за политическото състояніе на придунавскыѣ Славены.

Въ първата часть ный говорихмы и тука понапредѣ споменѣхмы, че имало Славены, които съ време населявали балканскыя полуостровѣ; но числото имѣ са умножавало постепенно съ тѣхното тука преселѣніе или, подобрѣ да кажемѣ, разселѣніе, което са продължавало може единѣ вѣкъ и половинна. На голѣмы и безредны чѣты излѣзвали отѣ днешна Влахія, Молдова и Бессарабія, славенскы поколѣнія, и преминували Дунава за да са сѣединѣтъ съ своитѣ тамѣ едноплеменны братья, туземны славены. И преминуваньето имѣ, невѣнѣ, ставало повече въ днешна Доброджа, или около Силистра, или пѣкъ въ западныя край по пѣтя кѣмѣ Нишѣ, дѣто и оставали безпрепятсвенно; само когато зѣли да преминуватѣ и Емскыѣ горы, сичката Имперія трепнѣла и подигнѣла срѣщу тѣхѣ войскыѣ си. — Тѣ были народѣ безѣ никакво ѣще гражданско или политическо устройство, но въ предпріятіята са были смѣли, като че са управляли отѣ една господарственна сила. Тѣй, въ 548 г. Славеныѣ вече примнѣли, съ опостошително нападеніе, цѣлѣ Илирикѣ до сегашна Драча или Дурацо (при адриат. море въ Албація). Скоро послѣ (550 г.) не въ голѣмо число, до 3000 души преминѣли сво-